

Homenets. Felipe González

L'EX-PRESIDENT DEL GOVERN S'HA CONVERTIT EN GARANT DE L'ANTIC RÈGIM ANOMENAT TRANSICIÓ. I POC LI IMPORTA ENDERROCAR EL PROPI PARTIT SI ES PER MANTENIR EL PATRIMONI PROPI: EL POLÍTIC, JA CADUCAT, PERÒ SOBRETOT L'ECONÒMIC.

Qui podria imaginar que quan conreava els bonsais estava creant un paisatge a la mida moral que assoliria? A voltes els passa, a certs homenets, vocació extraviada de colom de Serrat, que acaben confonent la estratosfera amb el subsòl. El nostre Rafael Blasco és un cas absolut del FRAP antifranquista al PP valencià amarat de Llei d'Enjudiciament Criminal. Un viatge de llarg recorregut amb final en via morta a la presó de Picassent. No és el cas del nostre homenet, Felipe González, pujat a un vagó de mitjana distància entre la socialdemòcrata Suresnes fins al consell de direcció de Gas Natural. Un trajecte clàssic, gairebé turístic, en aquests temps, revisats i eterns, de modèlica Transició.

No debades, precisament, si hi ha una empresa pública rendible i que no s'esgota és la Transició. I a la seua defensa s'aboquen tota mena de pares fundadors i descendència beneficiària. Tot un negoci per dret de sang o latifundi andalús. I allí s'inclouen les essències i les tutelles. I el gran referent encara viu d'aquell postfranquisme latent i batent que és el podador de bonsais González. El passat 28 de setembre el seu bon amic Juan Luis Cebrián, president del grup Prisa, li posà el micròfon de la SER per descavalcar Pedro Sánchez, contrari a deixar governar Mariano Rajoy. De fet, si alguna cosa comparteixen la Restauració i la Transició és l'alternança en el poder. Entre liberals i moderats, entre socialistes i populars, el repartiment de l'Estat sempre és menys conflictiu.

El fil radiofònic arribà des de Santiago de Xile, un lloc ben escaient per cridar allò de "rendició incondicional!"; que exigí el colpista Augusto Pinochet a un Salvador Allende atrinxerat al Palau de la Moneda aquell nefand 11 de setembre de 1973. "Em sent enganyat per Sánchez, em

SERGI
TARÍN

va dir que s'abstindria en segona votació", fou la versió sofisticada, però de gran proporció sísmica, de l'assalt a casa pròpia. I també el senyal perquè molts dels barons socialistes, uniformats efectivament de Transició, el secundaren des de les casernes provincials. Entre les quals, la valenciana, tan predisposada sempre a la pólvora de març. I de vegades de febrer.

De fet, l'entusiasta participació de Ximo Puig no ha passat desapercibuda. Tampoc la seua justificació dient que ja havia dimitit, *de facto*, del comitè federal del PSOE després de la negativa de Sánchez a una gran entesa d'esquerres per a la llista valenciana al Senat el passat juny. Si va ser així, per què Puig no ho verbalitzà en el seu moment? Per què esperar a camuflar la crítica enmig del baluern de la gran soldada socialista? En tot cas, no queda massa elegant exhibir coartades vora el pas formidable de les guillotines.

Certament, la situació del PSOE no és extraordinària, sinó ben arrelada a l'es-

perit de l'antropologia hispànica. Claudio Sánchez Albornoz ho hauria descrit amb una profunditat de segles. El fet espanyol està associat a la higiene biològica de la neteja ètnica. Bé que ho contarien jueus, guanxes, indígenes americans, gitanos, moriscos i ara els socialistes de Pedro Sánchez, enemics suposadament de la Transició com a gran contracte social: 130.000€ anuals a Gas Natural i 80.000 com a ex-president del Govern en el cas de Felipe González. I on cal afegir les multimilionàries conferències arreu del món, propietats exclusives o les estridents instantànies a la coberta d'un iot de luxe a Eivissa amb un havà a la boca.

És a dir, allò que a qualsevol el fa Gran d'Espanya sense necessitat de títols nobiliaris i amb el marxisme-leninisme ben net després de passar pel detergent immillorable de la calç viva. Tot per acabar demanant favors a genocides africans per a capitalistes amics investigats per Hisenda i relacionats amb els papers de Panamà. Ho va desvelar el diari *El Mundo* a finals del maig passat: González envià el 2009 dues cartes als dictadors de Sudan del Nord i Sudan del Sud recomanant Fars-had Zandi en la concessió d'un jaciment petrolífer de 45.000 metres quadrats. La firma de l'empresari hispano-iranià té seu a Luxemburg i, encara que González no hi participa, sí que ho fa Juan Luis Cebrián, qui disposa d'un sucós 6,9%, valorat en uns 300 milions.

Cebrián i González publicaren el 2001 el llibre *El futuro no es lo que era*. I bé que, en 15 anys, s'han entossudit que sí que ho siga. Potser a la Transició li cal que algú li dedique per la ràdio "Gràndola, Vila Morena". Almenys per contrarestar veus fantasmagòriques d'homenets a qui els bonsais no els deixen veure el bosc.